

ΒΑΦΕΤΑΙ; — ΉΝ ΒΑΦΕΤΑΙ;

Ὁ Λεονάρδος δικηγόρος στρογγυλὸς
μ' ὀλόμαυρα μαλλιά σὰν τὴν μελάνη,
καὶ ὁ Ψιακῆς, χιῶτης μαριόλος καὶ λωλὸς,
ἓνα σπουδαῖο στοίχημα εἶχαν βάλει.

— Διαβόντρου γυιέ, λέει ὁ Ψιακῆς μιὰ μέρα,
θαρρῶ πῶς τὰ μαλλιά σου μπογιαντίζεις!
Ὁ Λεονάρδος πέρνει τότε ἀγέρα
καὶ — τέτοια, λέει νὰ μὴν τσαμπουνίζης!

Μὰ τοῦ διαβόντρου τὸ κουλοῦκι — ὁ Ψιακῆς —
ζιζάνιο ἀληθινὸ σὰν χιῶτης
— ἦντα τοῦ λέει, κακόσορτε μνησιπικεῖς,
καὶ ἓν στοιχηματίζεις; σὰν ἱμπότης;

Ὁ Χιῶτης ἀπ' τὸ φίλο μαλλιά πέρνει,
καθὼς ὁ Δάντης ἀπ' τὴ Βεατρίκη,
καὶ εἰς τὸ Χρηστομάνο εὐθὺς τὰ φέρνει,
κλεισμένα σὰ μαστίχα σὲ μιὰ θήκη.

Ὁ Χημικὸς ἀρχίζει τρίχα τρίχα
ἐκεῖνα τὰ μαλλιά νὰ ἐξετάζη,
καὶ σὰν προφέσορας μὲ ξεροβήχα
βρίσκει πῶς εἶν' μαλλιά, καὶ . . . ἡσυχάζει!

Στὸ δικαστήριον! φωνάζει ὁ Ψιακῆς
ἂν σοῦ βαστοῦν τὰ κόττα καὶ ἓν τρέμεις,
καὶ νὰ ποῦ σ' ἓνα ζήτημα τῆς βαφικῆς
ἀναγκάτῳ νενταὶ κ' ἡ θεία Θέμις!

Τί δικηγόροι, δικασταὶ καὶ ἄλλοι
μαντρίζονται εἰς τὸ Πρωτοδικεῖο,

νομαχία ἐκρίθη. Ὅσον θάρρος καὶ ἂν εἶχεν ὁ ἀρχηγὸς
τῶν πειρατῶν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς τὴν
ὀργὴν καὶ τὴν μανίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, ὅστις ἐ-
φαίνετο ἐξεληθὼν ἐκ τῶν ἐγκάτων τοῦ πλοίου, ὡς δαί-
μων ἐκ τοῦ Ἄδου, ἵνα ἀρπάσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀρχιπει-
ρατοῦ, μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας τοῦ αἵματογράφου
συναλλάγματος. Διὰ τελευταίου τινὸς κτύπου
διεπέρασε τὸν λαιμὸν του, καὶ ἀποκόψας τὴν κεφαλὴν,
ἔριψεν αὐτὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Καὶ ἔκραξε πρὸς τὸ πειρατικὸν πλήρωμα.

— Παραδοθῆτε! δὲν ὑπάρχει ἄλλη σωτηρία.

(ἀκολουθεῖ)

καὶ γίνεται μιὰ σύγκλιση μεγάλη
καὶ κόμματα βαρμέντων καὶ μὴ . . . δῶ!

Ὁ Στεφανίδης κατάσπρος σὰν χιόνι
ἔχει τὸν λόγο ὡς ἀρχαῖος ταῦρος,
μὰ τὸ Λεονάρδο ἐν ᾧ ξεμελανώνει,
γίνετ' αὐτὸς ἀπ' τὸ θυμὸ τοῦ μαῦρος!

— Τὰ βάφει μπρέ; ἄξαρνα μουγκρίζει.
— Τὰ βάφει! ἀντηχεῖ τ' ἀκροατήριον,
καὶ τότε ὁ καθένας μας νομίζει
πῶς εἶναι μπογιατζήδες στὸ κριτήριο.

Τὸ ζήτημα στὴ λύσει του σιμώνει
κι' ὁ ἓνας φίλος εἰς τὸν ἄλλον γράφει,
μὰ ὁ Ψιακῆς, μαδῶντας μιὰ ἀνεμώνη,
τὴν ἐρωτᾷ — Τὰ βάφει; ἐν τὰ βάφει;

Μάγκας.

ΕΤΕΡΟΣΚΕΛΗΣ.

Ἦτον δηλαδή. Εἶχε τὸ ἓνα σκέλος μακρὸν, τὸ ἄλλο
κοντὸ, τρίτον σκέλος δὲν εἶχεν, ἀλλ' οὔτε τέταρτον. Ἀ-
νήκει, φαίνεται, εἰς τὰ δίποδα. Χεῖρας αὐτὸς δὲν ἔχει,
ἀλλ' ἔχουν ἄλλοι διὰ λογαριασμόν του· οἱ ὑπουργοί, οἱ
ὑπάλληλοι, οἱ τελωνοφύλακες, καὶ λοιποὶ, καὶ λοιποὶ,
καὶ λοιποὶ καὶ μερικοὶ μάλιστα ἀρετὰ μακρουαῖς. Αὐτοὶ
ὅλοι εἶναι δίποδες ἐπίσης, ὡς αὐτὸς, ἀλλ' ἰσοσκελεῖς
πάντοτε, ἂν ὅχι καὶ μακροσκελεῖς.

Κατοικεῖ εἰς τὸ Κεντρικὸν ταμεῖον, εἶναι φίλος ὅλων·
ὅλοι δηλαδή θέλουν νὰ εἶναι φίλοι του καὶ φίλοι τοῦ
ἐτέρου σκέλους του. Ὡστε ἡμποροῦν νὰ ὀνομασθοῦν ἐτε-
ροσκελόφιλοι.

Εἶναι υἱὸς, εἶναι ἀδελφὸς, εἶναι πρῶτος φίλος τοῦ κ.
Καλλιγᾶ σήμερα. Ὅλοι ἐρωτοῦν διὰ τὴν ὑγείαν του,
ὅλοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ σκέλη του, ἐννοεῖται αὐτοῦ,
ὅχι τοῦ κ. Καλλιγᾶ, βεβαίως. Εὐφῆμει! Ἀλλὰ κύριε Καλ-
λιγᾶ, εἶναι καὶ πάλιν ἐτεροσκελεῖς. Δὲν τὸ παρετήρη-
σε, ἀδελφέ; Ἐμάκρυνε καὶ τὸ κοντό του. Καὶ νὰ ἰδῇ-
τε ποῦ τὸ θέλουν ὅλοι μακρὸν. Ἀδυναμία τῶν μακροσκε-
λῶν. Καὶ ὅλοι ἀνασκουμπόουν τὴν χεῖρα διὰ νὰ θλί-
ψουν τὰ σκέλη του. Ὁ μόνος τοῦ ὁποίου θαπεύουν τὰ
σκέλη. Παράδοξος ἀδυναμία καὶ αὕτη.

Μὰ ποῖος ἐπὶ τέλους εἶν' αὐτὸς, οὐ τὰ σκέλη ἐξασκοῦν
τοσοῦτον γόητρον; τί αἰνίγματα εἶν' αὐτά;

Αἰνίγματα; Ἄν τὸ θεωρῇτε αἰνίγμα, τότε μάλιστα,
νὰ σᾶς δώσω τὴν ἐξήγησιν· ἢ καλλιτέρον νὰ σᾶς δώσω
τὴν κλεῖδα τοῦ αἰνίγματος. . . Ἀλλὰ τί εἶπον; τὴν
κλεῖδα; τὴν ἔχει πάλιν ὁ κ. Καλλιγᾶς, ὥστε γυρεύσατέ
την. Εἰσθε φίλοι τῶν σκελῶν του καὶ ὑμεῖς, πιστεύω—
καὶ πάλιν ὅχι τῶν σκελῶν τοῦ κ. Καλλιγᾶ, παρακαλῶ.
Προσοχή!

Ἡθέλησαν λοιπὸν νὰ τὸν κάμουν ἰσοσκελεῖ. Κεὶ τράβα
ὁ Τρικούπης ἀπ' ἐδῶ, τράβα ὁ Καλλιγᾶς ἀπ' ἐκεῖ, εἴ!